

Nr 51.

Av herr **Andersson, Karl Andreas**, *angående anordnande av fyrbelysning i farlederna Kyrkesund—Islandsberg och Skarvasätt—Hällöfjorden i bohuslänska skärgården.*

Under punkterna 16 och 17 i bilagan till statsverkspropositionen, tionde huvudtiteln, har Kungl. Maj:t gjort sina äskanden till lots- och fyrväsendet. I dessa äskanden innefattas bland annat anslag till omkostnadsstat för lots- och fyrinrättningen samt säkerhetsanstalter för sjöfarten.

Vid beräkningen av dessa utgiftsposter har departementschefen, såsom naturligt och riktigt är, varit besjälad av ett mycket stort sparsamhetsnit. Men om man närmare betänker, vilken stor betydelse säkerhetsanordningar av ifrågavarande slag hava för sjöfartsnäringen, måste man beklaga, att Kungl. Maj:t ansett det nödvändigt att låta sparsamheten så starkt som skett beskära särskilt anslaget till säkerhetsanstalterna för sjöfarten. Vad denna post angår, erkänner departementschefen, liksom hans företrädare i ämbetet gjorde i statsverkspropositionen till förra årets riksdag, att de förslag till äskanden, som av lotsstyrelsen framstälts, så gott som alla avse tillvaratagande av för sjöfarten och lotsverket betydelsefulla önskemål, men finner sig dock med hänsyn till den statsfinansiella situationen nödsakad föreslå väsentliga inskränkningar.

Att, såsom nu varit fallet, flera år å rad starkt beskära anslaget under ifrågavarande post kommer givetvis i längden att hava en skadlig inverkan på vår sjöfart. Och man torde kunna ifrågasätta lämpligheten av att i alltför stor omfattning till kommande budgetår uppskjuta vidtagande av anstalter, som på grund av sin betydelse för sjöfarten ändå måste utföras. Över huvud taget måste det sägas, att lots- och fyrväsendet är av stor betydelse för vårt näringsliv, att det bör av statsmakterna i möjligaste grad omhuldas.

Att farlederna i Sverige flerstädes äro ganska bristfälligt försedda med för sjöfarten erforderliga säkerhetsanordningar torde vara allmänt känt. Också får man ofta höra representanter för sjöfarten klaga över bristfälligheter både i fråga om utprickning och belysning av våra farleder, samtidigt som de framhålla, att våra grannländer hava det mycket bättre ställt i detta avseende. Det är tydligt, att på grund av den knapphet, varmed anslagen till ifrågavarande ändamål tillmätts, det inte varit lotsstyrelsen möjligt att åstadkomma förbättringar i nu angivna förhållanden.

Som exempel på farleder med ingen eller otillfredsställande fyrbelysning må anföras sträckan mellan Kyrkesund och Islandsberg i Bohusläns mellersta skärgård. På denna sträcka av ungefär två svenska mil finnas blott två enstaka fyrar, Tenholmen och Eckerö. Dessa båda fyrar stå alldeles isolerade

utan någon förbindelse med andra fyrar. Klart är, att om belysningen av en farled skall medföra därmed avsett gagn, så får det ej finnas betydande mellansträckor utan fyrledning.

En annan farled i den bohuslänska skärgården utan belysning är sträckan från Sotefjorden till Hällö eller Smögen. Man kan här komma till fyren Skarvasätt, men att därifrån en mörk natt taga sig in till Hällöfjorden torde vara så gott som omöjligt.

Jag skulle även kunna anföra, att fyrledning från öppna sjön in till Klövskärs fyr för fartyg, som vilja gå norrut över Sotefjorden, saknas, men jag skall här endast hålla mig till inomskärsledningarna.

Det måste framstå såsom en egendomlighet, att de ytterst starkt trafikerade farlederna i den bohuslänska skärgården på betydande sträckor är utan fyrbelysning, och denna brist är så mycket egendomligare, som kostnaderna för dess nödortftiga avhjälpande icke borde vara avskräckande. Detta verkar givetvis mycket tyngande på kustfarten och fisket och därmed också på det näringsliv överhuvud, som är beroende av dessa båda sjöfartsgrenar.

För att till en början avhjälpa de svåraste bristerna å den förstnämnda farleden, har lotskaptenen i västra lotsdistriktet redan år 1911 gjort framställning till lotsstyrelsen om inrättande av två ledfyraryr på sträckan mellan Tenholmen och Islandsberg, men denna framställning har hittills icke föranlett någon åtgärd. Ett förverkligande av lotskaptenens nämnda förslag skulle givetvis innebära en god förbättring, men farledens belysning kan icke därmed anses vara ordnad på ett tillfredsställande sätt.

Även beträffande utprickning av undervattensgrund i den bohuslänska skärgården kunna bristfälligheter uppvisas, men jag skall ej nu ingå därpå. Det mest trängande synes mig vara, att de nämnda farlederna snarast möjligt erhålla en tillfredsställande fyrbelysning. Jag väntar mig givetvis icke, att detta skall ske på en gång, utan torde arbetet härmed lämpligen kunna fördelas på en kortare följd av år, varvid de för sjöfarten mest trängande anstalterna först kunde komma till utförande.

Av naturliga skäl kan jag icke framlägga någon kostnadsberäkning eller något förslag till utförande av ifrågavarande anordningar. Härför erfordras en särskild utredning, som lätteligen torde kunna verkställas genom lotsstyrelsens försorg.

Med stöd av det anförda får jag alltså hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning angående anordnande av fyrbelysning i farlederna Kyrkesund—Islandsberg och Skarvasätt—Hällöfjorden i den bohuslänska skärgården och därefter till riksdagen inkomma med förslag i ärendet.

Stockholm den 21 januari 1925.

K. A. Andersson.